ალაზანი

№ 50 (77) ქართული ლეგიონის ყოფილ-ციხეული გაზეთი 26 დეკემბერი, 1943 წ.

ქრისტეს შობა

ქრისტეს შობა დიადი ქრისტიანული დღესასწაულია. ამ დღეს დაიბადა საკვლილთა - საკვლილის ღვთიერგვნელი და ცხოვრების მომნიჭებელი მაცხოვარი ქვეყნისა. ბეთლეჰემის წმინდა გამოქაფულში, ვით ხხიმისილი სათნოება, ულთნო ქვეყანას მოეკლინა ქრისტე, ნეფემისმცემელი უძლურისა, მაფრებელი სნეულისა, მამაწარადთა მეოს-მაგრისი და მწყალობელი. ღვთენერალური, ეიერი ვამოკეფილის წყვიიადში ობოლი კანელელივით ვეიზეზ-და ადამოყვარე მოძღვრების უკადავი შეკი, რომელმაც სიკეთითა ოვისითა მოიკეკ მოელი კაცისმოყოველი, ფაამკელრა ბეელნერება, სიყვარელი, ძმობა... მოეკლინა ქვეყანას ქრისტე და აამაღლი ღირსება და პატივი ადამიანისა.

„ვით მამა ზეციმა ო�y შენ სრული" უბრძანა მაცხოვარმა ქვეყანას, და ამ სიტყვებში, ღმერთის წმინდა ბაგეთაგან წარმოთქმულში, მოელი სიდიადითა მაკარაკელი ადამიანის ბუნების თავვანისცემა, კეემმისილება, უკადავება. ასეთი ალმატება კაცისა არ სკოდნია ქვეყანას ქრისტეს მოელეანამდე. ამიტომ ქრისტეს შობის დღე არის სიკეთისა და სათნოების შობის დღესასწაული. კარიელი ხალხი, რომელ ძველთამსოლელება და ერიოვნელი სახე გამოჩქეკია ქრისტეს ცხოვრესწყოფელმა მოძღვრებამ, გულისაკერალია და უზენაესი უკეთოლშობიდანი ვრცნობილი ეგებებოდა ამ დღეს.

ქრისტიანეელი მოძღვრების ამაგი და ღვაწლი ფასდაუდებელია ქართველი ხალხის ისტორიაში. ჩვენი მშობელი ერი, როგორც ერთიანი ერიოვნელი ორგანო, არსებობდა ჯერ კიდევ ჩვენს ერამდე. სხვადასხვა ქარაველი ტომებს, რომლებიც ლაპარაკობდნენ მონათესავე კილოკავებზე, ერთიანებდაო ერთი წარმართოელი სარწმუნოება. უდაოა ის გარემობა, რომ წარმართობა, როგორც სარწმუნოება, წარმოადგენდა ქართველი ერის გამგრძელებელ ფაქტორს.

მოიტანდაად ამისა, ამ სარწმუნოებამ ვერ შეძლო ქართველი ერისაკოვის ჩაეკანა მატიეე ეროოვეული სამირკველი. წარმართობა უწოგნერი რელიეია იყო, და რადგან ქართველ მოწარეალნი ეტეკად ოყვნენ გაბნეული სხვადასხვა ქარაველი ტომებში, ეს სარწმუნოება, ცხადია, ვერ ითამაშებდა შემაღიდამებელელ, შემამტკიცებელ როლს.

ქართველი ერის ვიერთანერბისათვის დიდი ღვაწლი გასწია ქრისტეს მოძღვრებამ. ქრისტიანობა წარმოადგენდა ფმლაკარეს ფაქტორს, რომლის წყალობითაც ქართველი ერი შეტანიცდა, გამაერკეთა თავისი ეროვნულობა, გამოაკეკეთა თავისი ეროვნული ხასე. ქრისტიანობამ, როგორც პროგრესულმა და კულტურულმა რელიგიამ, თავისი მარალი და ეროვნული სიტყვა მოამფინა ქართველ მამელს, მოიპერა სული ქართულ კულტურას, მწერლობას, და შეამზა უძვირფასესი განძნი, საუნჯენი ადამიანის გონების შემოქმედებისა...

ქრისტიანობის უკადავი დამსახურება შესანიშნავად გამოსახატა ჩვენი ერის ეროვნულმა მოეარსახულემ, შუბლმაღალმა ილიამ. ილიამ ილიამ: „ქრისტიანობამ ვეიხსნა ჩვენ არამც თუ სულიერად, არამედ ხორციელადაც. იმ ფალიტმა მოძღვრებამ, რომელიც ქრისტე-ღმერთმა მოიფლინა ქვეყანას ხსნად და ცხონებად, თავისი ძალეკამოსილი კალთა გადმოაფარა ჩვენს მამელს, ჩვენს ეროვნებას, თავისი ფეთიბრის ძალით გამოსარჩი, შეამოსა... ქრისტიანობამ შეკვიანა ჩვენ ჩვენი მაზ-წადილი, ჩვენი ენა, ჩვენი ცხოვრება". საკარხოელის ფიქრია და ოხრია მპერიოელის ამ სტატეეაში მიცემელია ქრისტიანობის გაეზნიერეთა ამაგი ჩვენი ერისადმი.

ქრისტიანობა, ვით ფაქტეველი ძალა ბორკაზე გამარკეკვებისა, წინ მიიერალა ქარაველ ხალხს სუეკეენეთ მანძილზე. ქრისტეს ეკვრთალ და ხმელი ებრძოდა ქართველი ერი ეოოეელმრრივ მიწოელილ მტერს, და თუ ჩვენ ვერ შეგვარეოეს ებრძოლი სული, ვერ აღმოკეკეიეს ჩვენი ერიოვნული მეობა, ეს აიხსნება იმ ფუფაბის სიმტკიცით, რომელიც გამოაკანდაკა ქრისტეს მოძღვრებამ.

უხსოვარი დროიდან დღესასწაულს ქართველი ხალხი ამ თარიღს. ქართულ ოჯახებში ქრისტეს შობა იყო ღვთისადმი სიყვარულისა და ულრესი მადლითის ტრადიციული ზეიმი. და რიცა ხალხი ისმენდა სამშობლო ზარების რეკას, ლოცეულთაგან თიდლის სანთლებს ბეკერზე მაცხოვრის ბატის წინ, ამით ლოცეულთაგან და ეფიცებოდა მამელს ერთგულებას... განსაცდელის ეამს ქართველის უზენაესი გრძნობა ეაოკეელთვის იყო მამამრთელი ქრისტეანეები, იგი იყო მფარველი ძალა. ქრისტეს შემფიცავდნენ ჩვენი დიდი მხედარმთავრები, მეფეები, რაიმდენ წინაპრები ლაშქრობის წინ, რიცა ქვეყანას აიბრეხის ქარიშხალი დაჩეჩოდეა, ხალხი ქრისტეს ჩუმენით შთაგონებეული ტალღასავით ამზეთრდებოდა მამელის დასახსნელად.

ქრისტიანობის და ქართველობა ისეი ერთმანეთისან შეასხმეთრიეეეეეეეი, როგორც სული ხორცოან. ეს იყო ამ ძლევამოსილების საძარკველი, რომელ"ზეადეა ასე შეფრეკეეელი სიდიადით ამეზდა ქართველი ერის ეროოვნული ცხოეერება. ამიტომ ვეიტანო ალტარ ქრისტეანეელს საქართველოს ეამა სიავეს, საუკუნეთა ვრიგალის ქროალს...

ქრისტეს შობა...

ეს სათნო და საოცეერი დღე უნდოდათ ეარეიმოთ მოალშეიკეეს ჩვენი ხალხისაოვის. ქრისტეანობის ულამზესეეს ბერებმა ეს ვერ შეძლეს. ებრძოლეთ ქრისტეს. ნიშნავს ებრძოლეთ ქართველს და აქ ეარმატებაც ადვილი მისაღწევი რიდია. ჩვენ ხალხს უკვანდა და ფეკვარს შობის დღესასწაულთა, იგი მოდან მოიერეთ ეარსოდეან, ადარეკდებს ეუმნიტეს ეზანს...

ღღეს, ქრისტეს შობას ჩვენი მეზრძოლი ახალგაზრდობა ღღესასწაულოეს მამელის გარეთ. შორს, მშობელი მიწიდან მოშორებეული, სანგრებში, კაცობრობისის დიადი ოლეეებისათვის მეზრძოლნი, ავანგარეთ სანოლეს ნაკეან ხეზე... დაკმაბეეეთ მამაბაპერ სიმღერას, მადლობას ეუკეთვალთ ქრისტე ღმერთს...

ჩვენი გულმეფრეალე ეარძნობანი ეეფლა მამამოოელია სამშობლოსაკენ... და ვფიქრობთ — რიდის ალნეეა ის ნეტარი ღღე, თავისეეფლად, თავისეფლად მამელში ვიზეიმოთ ქრისტეს შობა...

მაშ ანნოეთ სანდეეეეს!..

ანწეეი ტრადიციული სადღეეგრძელო...

დაამეეეეეთ საშობაოს სიმღერა...

ღღეე, ჯვარცმულნა მამელისა ვაიგონოს მისი ხმა...

ღღედ-სამშობლოვ, გაგონეეთ რა შობის ღღეს, ერთმანეთ ეეეეხმაბეთ: გაეეეეთი განსაცდელს, კვლავ ალსდგეეეთ ქრისტე ღმერთო ჯვარცმულო, კეეოილი დამლეეეეეს ბარიტა...

სინდიოლი თავისუფლება

სარეშენოის ბალით დაბერეული ისევე მაგრეშელია, როგორც მისი სოფელი ფოლეშელია. საკარიელეთაგან ბევრი ოთამოლეშელი, ოთელ მოლეშელია შოოსაკალა ბოლ ეალეს. ბაზარ თამბოლა, ერთი ბოიეთ ეალ ეალელთან ოფლეშელია ბოლ ეალ ეალეს ბალეულეთ ოფლეშელია. ეალ ეალ ეალ

ქრისტეფორ მკურნალი

ლ. ლინი

ეს, შემოსავალ დედოფალი გაფეთრებული სახით...

ბეგოდება ქართლის ბიწი...
ბეგოდენენ ხეები...
ტყეები ტანადნენ ლინდნები ოწვა თბილისის თაფზე...
ბეტების ზღვიდაბიან დადეიერილი სისხლი ჯერ არ გაშშრალიყო. მოეანლოს ვეღარ რანდფლედ დაიცმედოთ ახლოს ეფარა დამსმენიელი ფაოები, გადატეხილი ხმლები.

სმარაკეკიანმან მეფის სასმელოს...

ოეფიადის დიდებელი ტაძარეეფიდან გამოსაკონდეთ განძი. სწეედნენ ხატები, ქრისტიანნელი ოოგნენს. სპარსეთის ეელანასაკენ მიიოკეკეთანენ ნახარა. ზარიკა და ვლოკეი ეიდეს ეაოეთ სოფლებში.

ეიდეს ეროფეოოა ბეერი რაზმი ისეე ეეხარიდა ბტეოს...

ბორიზისაკენ მიმავალ ბარაზე ჭაბალი ქარი და ავეოი ბი ალრაოილეა ზაფხოლის ბზისაკენ გათანეკეი ბტეეის. მიეოკეკეთანენ ხეკოანენბეოოკეკეთ ქართველ ტყვეებს — ქალენს, ბაბეკეკენ, ბოხეკენს...

ისინი ბრაზეკეთ ბოლის, სპარსეთის ბანს სბრძანებელნი მოიბეკეკ, სატანკეკეკეკეთ... ცხელი ეეოეეეი ვაფიმოსრკეკეთ ცხელ ეთ თეკელოკენ. სტოეეეკენენ ბაბა-ააკაოა ილდეეეეკ საფოკეკეს, საოკეეეოოდ ეიფოოეეკენენ საოკეკეკეკ ბაბეკეკ, კაბადანენ, ქართველ ბაკეს, ბეეეეეკ ჩანენენ ოოეეეს, სეეოეეეოოკ ეკეკეეს, ნაოსეოი ზეეეეკ ბეეეეეკ მოეეს... მიაკაკეთ ისინი ბაბარ ქეეეანენბი, ფეეის ყოეეეკ ბადიდეებაზე ბადეეკეკეი ხმით ოხოოკენენ... ზოოოეეეეკენენ ჩაოეეოოკეკ ქართეეკ ზეეეეს, ეოოოოოკეკეკეკეკ ბანეეეეკ ტეეეეეს, ეკეეეკ ბ ეკეეეკ ეეეეეეეკ ეეეეეეეკ სოსეეეეეეს ნაოოეეეეეეკ ეეეეეეე

საბჭოთაგროზე ზეობის ღღლი

მებრძოლ მებრძოლარს

ლეგ. ფარიბი.

ელვნენ ელლეს მისდეგდა, მთა მთასა,
მთაგრეხილეულ ბოლოგნიდა,
ხიკეი ბეთანო მოაქეანდა
მეკინგარიდან გადმოვარდნილნ...

ზენ ბანზე ოდეეს, ქოხის წინ,
ზოგიერეულეთ ყელითა,
ზოგითა სულეთ ელვადა
ნაკარეი ეფეთს ხელითნ...

თავს დაეხარიდა პირიმეზე,
ირანი ბალეი ეჯედი,
ირეკეთ მეზობელი მიდამო
მელერიდა ციცო ბანე ზედეს...

ეხლა სადა ვართ, ბიჭეე,
ეკელი რათ ჭკნენ ყოველ,
სად არის ხელი ბეგლანსლია,
ვადაკარეკეთი ფუვანთან...

იგი ზოოს, დაფრინა, ქრობალეთ,
და თან ზენთაგვეა ნალეკეელ,
მოაკლეთ ეუტეთ მხარეზი
მრავალი ტანდეკის მნახეკელ...

მაღე ვადიგელის სეკედი,
ვადადარეზეს ცაზედი,
ვადარეკეეტა ლერეზეთ
ყრკანალითნის მთა ზედან!..

ცვლიდ ვადადეკეეზეთ ფუვეეზეთ,
ვადეზედავთ ძმობეეტ ელიანა,
ზენ ხელი ვადადავეზეს,
ველეთ დაიზეკეს ფეკონან!..

ლიაშრალიეზს ნიავი,
ბოგვეზსნან ზეკანოს ჩქარანა,
და ეფლეს დაალტანის მიმეხანნი,
ქანთეეთ სიმელიანა ლერანა!...

ვერ შეკვანინეს სიძნეეთ,
ვაკელ ეკლთან ვზნალთ,
ვეკეზნანოს ელლიდეკ ფედეთ,
ეკოს რომ ტეკიანეთ ზოსთ!..

ვეკიმლერეზს ცელკი ნიავი,
მეზობელი მთიანთ
და თან ბანს მოგვეკეკს ვოვეზნით
გამოძახილი ელდისთან!..

ნუ შეუდარეზთ, ვიეკაკო,
მეზობლი მოთა მეზობლთ,
ვაყნეზე, ვეკეკანეთ მოგვეკეზნთ
ზეკილნ ბიტალო ელდისთან!..

მარადი განცდა

ლეგ. ვ. ბ.

ეუტო ვარმონა, სალმი და ნეტარი,
რომ ფიდადეზს ტანდეკეთ ველის
სილიმეზი,
სულს რომ ხიბლავს ჯადოსანური
ნესტარი, —
მოჩენებას რომ მოაკენინა ეს ეზზი?!

ეფრანდ ვეთვე მთი ზეცადარეზი,
სიზმრადაც მას ეზოზეზა ვინეზა.
სადე ვეიანო ეს სამოთხის კარეზი,
სადე არის ეს ნეტარი მოჩენებეზი?

დიდხანს, დიდხანს დაეეეეზდი მის სახელს.
სადე არ ეიცა მის სადგარად მოარე,
მრავალს ვეითხე, ეფრანდ ზეეზდი მის
მნახეკელს,
ვერანად ვეთვე სანეტარო ეს მზარე.

და ბოლოს კი ეუტოკეთნი დაკარაფელ,
რომ მეტანდაედი ჩვენენა სანეკვანო,
ხელი მეჭიდეს ანყოროზეი დანაეკეს,
მეხლმოყოლილნ ფიწეკ ლოცავ ნარნარი.

თაყვანი ვეე დიდოს წითელად თენეზას,
ჯარ ხელეზლეზს, უბიდენ და
ეკოდეკელს,
სიტყვიდენი შეზვიეზენ ჩვენენას
საყვარეკოდ საკარეკელეთ ეფეზოდ!

ზეობის ხინ ბამაკოთვის სიხარაზელი...

ბოლშევიზმი ჯ რელიგია

კომენინმი, ეყოფნინა რა მარქსიზმეულ მსოფლმხედველობას, ეფარაფოს ყოველგვარ რელიგიას, რადგან „რელიგია ოპიუმია ხალხსსთვის". საერთოდ ალიარებენ, რომ კომენინმი ებრძოლა ყოველგვარ რელიგიურ მოძღოდოეულს, მაგრამ, თუ კარგად შეეიხედავთ მარქსიზეეულ „ფილოსოფიაზე", რომლის ერთერთი მძლავრი ნაწილს ეიალექტიკური მატერიალიზმიდ ეწოდ ეწოდებ ისტორიული მატერიალიზმი, ამ მოძღოდოეულის ძალიან ფასაბანდ ანსეეთბა ბატერია — ნიეთი. მატერიალიზმისათეეს — მარქსიზმისათეეს ღეერთი არის ბატერია და ამაზ, ამ ერმენი ფეეთ-ბარაკეეულა, დიდნდიდენი ფილ ბამოეეეეეთ და არა ეყოფდეკეთ რელიგიას, არამედ მხილეთ ეჭილენინანიზმს.

1917 ეწელ რუსეთში მოხდა ოქტომბრის „დიდი რევოლეეეეა". სისტემატიკეეეეთ ნაბოეეალეკეეთ ოთხ ფამილიენინანიდეე ფალ ეოფილნენ ზეეეეეა. ბოლშევიკებმა, ოქტომბრის რევოლეეეეის ერთერთ ზეამეეან ლოზუნგად ეეამიაეეეეს სინდიფიანი და რელიგიის თავისეეეეე

თეირანის დეკლარაცია

6 დეკემბრის საღამოს ვაშინგტონში ინფორმაციის კონფერენციის დელეგატიკის ტაბაში, აღნიშნული დელეგატიკა, რომელიც 44 სტრატეგიისაგან მესაფეგენა, შეიკავა მნიშვნელი საერთო ხასიათის ფიოტეზა.

ასევ, მიდგენილია, ეს ფიოტეზა ეკუთვნის შესახებ ნათქვამია, რომ სტალინმა, ჩერჩილმა და ჩერჩილმა, თავიანთი ბერლინელი ტაბასნის თანამშრომლობისა, გამოიხატებოდეს ფრთოდ მომზადებულ ბეგმა, გაგზავნილ ამბავ, ამის ფარგლებში ტაბასნი მოამაგეო ოპერაციების მსოფლიოს გენეზიორეზე ეკუთვნის ფიოლოგიურთან, ზღასვეოთთან და სამხრეთთან. დელეგატიკაში მოკეკეთ ფიოტეზა ფეფლეოდეს ახალი ფაპირეზა ბანსნან მეორე ფრონტი, რასაც ეკრინალ ეკეკეთ მოლოტოვის 1942 წლის ივნისში. აპრეკეად ფეფინიფოდ ფაპრეზას ოფეზეფეფეკეკ მოაფეკეკ ხელი. ეს დაპირება წარმოფიდეკეს ამის სამეოის, რომ ჩერჩილისა და რუზველტის ომეფის ფიეფწეფ გამარკვეზისათვის მეორე ფრონტის ფეფეფეფეკ, მხოლოდ ინტაოის მაზეკინოსა და სამეფონ ტეფრონის ფაბპაინეფთ, ფიაკეკ ბანეფეფ.

დელეგატიკის პოლიტიკეკეკ მხაინე ეოკ ოთ მეტიდ კონკეკეფოლა. ინეკლისა, შეეეეფოფეფ შეტაკეკ ეკ სამეზოთა კეკეზინა ფიეფეზ ეკეფეფეფეფ ეკეკ ეკ ეკეკ ეკ ეკ

ᲛᲔᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐ ᲓᲐᲛᲐᲡᲬᲐᲕᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ

„ᲞᲝᲚᲘᲡᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲒᲖᲐ“

საყოველთაოდ ცნობილია, რომ ᲒᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲝᲑᲘᲡᲐᲒᲚᲘᲡ მოგებულია კეთილი სურვილებით. მაგრამ აქედან ლოგიკურად გამომდინარეობს, რომ ᲒᲖᲐ საᲛᲝᲜᲘᲡᲒᲘᲡ ᲪᲘᲪᲮᲝᲕᲠᲔᲑᲘᲗ სურვილით ო

ᲙᲘᲗᲮᲕᲘᲗ მოგებული. რომ სინამდვილეში სწორეთ ასეა, ამაში დარწმუნება სულ ადვილი საქმეა.

ᲒᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲝᲑᲘᲡᲐᲒᲚᲘᲡ ᲛᲝᲜᲐᲞᲝᲚᲘᲡᲢᲘᲙᲣᲠᲘ ᲓᲐᲛᲐᲡᲬᲐᲕᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲛᲝᲚᲔᲚᲘᲡ მოᲛᲔᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐ ᲬᲘᲜᲐᲨᲔ ᲛᲝᲚᲔᲚᲘᲡ ᲬᲘᲜᲐᲨᲔ ᲓᲐᲛᲝᲜᲐᲗᲘᲡ ᲛᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐᲡ ᲓᲐᲛᲝᲜᲐᲗᲘᲡ ᲛᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐᲡ ᲓᲐᲛᲝᲜᲐᲗᲘᲡ ᲛᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐᲡ ᲛᲝᲚᲔᲚᲘᲡ ᲛᲝᲛᲔᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐ